

Berättelser från Morwhayle

Adler Holsts vidare öden

Denna berättelse utspelar sig strax efter bok 1: Häxmästaren.

Vaktkapten Adler Holst vid Gopnyks stadsvakt hade sett bättre dagar.

Problemet var inte att han fortfarande var en get. Problemet var att han var högst medveten om det. Ett gråspräckligt, illaluktande djur som förstulet vandrade runt på Morwhayles gator.

Det var först efter ett par dagar som han börjat bli varse om att han var fånge i en getkropp. Att han faktiskt inte alls var en get på riktigt. Panik hade övergått i förvirring, sedan förtvivlan och till sist apati.

Han hade ett svagt minne av vad som hänt: Hur han fått syn på Arteil Krill med ett (förmodat) magisk svärd. Hur ett stäpptroll blandat sig i leken. Hur Gilrem Krill, Arteils fader, kastat en trollformel eller möjligtvis förbannelse på kapten Holst och sedan fört honom hit. Bort från Gopnyk och hans ämbete. Bort från allt han höll kärt. Mest saknade han kruset strårom i vaktstugan. Om det inte stod kvar när han kom tillbaks skulle vaktstyrkan få veta att de levde.

Men just nu var han alltså en get.

Han gick längs med Viskande gudarnas gata. Hade några dagar tidigare rymt från en elak bonde Gilrem Krill sålt honom till. Letade efter mat som folk slängt och mumsade glatt i sig ett kålhuvud när han utan förvarning förvandlades tillbaks till sin vanliga, lätt blekfeta, människoform.

Mitt i Morwhayle stod han med munnen full med kål, spritt språngandes naken.

Han skrek. Högt och ovärdigt i falsett innan han försvann in i en gränd. Sprang så fort benen bar honom tills han utmattad föll ihop bakom en hög med gamla silltunnor.

Han låg där länge innan han klättrade in genom ett öppet fönster. Försåg sig med kläder och skor, pressade en filthatt över de gråa hårtestarna och smög ut på Morwhayles gator.

Han behövde en plan. Vad skulle han ta sig till först? Hämnd på Arteil och Gilrem? Ta sig tillbaks till Gopnyk? Mat? Sprit?

“Mjau?”

En vit- och brunfläckig katt tittade bedjande på honom och blinkade med sina stora ögon.

“Vad vill du! Jag hatar katter. Schas!”

Med ett ryck var katten borta ur hans åsyn. Försvunnen i tomma luften följt av ett kort “mjaurgh?”

Ett ljud som av en torr gren som knäcktes och sedan tystnad.

Framför honom stod den fulaste kvinna han sett. Hon var klädd i en klänning i grovt tyg, var överhängd med påsar och väskor. På fötterna hade kvinnan tjocka kängor. Hon knölade ner den döda kissen i en säck.

“Varför?” fick Adler ur sig.

“Jag är förste kattstrypare i Morwhayle. Jag stryper katter!” sade hon som om det vore självklart och stirrade på Adler.

“Jag har min licens här...” muttrade kvinnan och sökte igenom sina fickor.

Vilken märklig plats det här är, tänkte Adler och ignorerade henne.

En droska rasslade över vägen, passerade strax en av stadens många broar. Något fångade hans uppmärksamhet. Var det inte ett stäpptroll som körde den? Och inte vilket stäpptroll som helst! Det var samma som han sett i Gopnyk bara några månader tidigare. Samma som han *skjutit* i Gopnyk!

Kvinnan fick fram ett solkigt dokument med vaxsigill och stämplor men Holst var redan borta.

Gasljusen fladdrade blekt när han sprang efter ekipaget och han såg till att hålla sig i skuggan av vagnen när de passerade under en lykta.

Droskan som var dragen av två muskulösa hästar slamrade över kullerstenarna på ett torg. Trollet hade långrock mot kylan och hatt av utrikiskt snitt. Polwurgh, tänkte Holst. Garanterat är han från Polwurgh. Men *vem* anställer ett stäpptroll som kusk? Även om det inte var samma kanske det fanns ett samband. Det kunde inte vara en slump.

Vagnen rasslade vidare, förbi torget och biblioteket, ner mot hamnområdet. Vart var de på väg? Oförsiktig korsade han torget och försökte komma ikapp. Kusken vände på huvudet. Hade han sett honom? Nej, inte än. Holst svepte kappan tätare om sig och drog ner hatten lite till.

Ekipaget saktade in, de hade nått en mörk gränd och travade nu mellan höga hus fram till ett garage. Adler strök lurigt sitt skägg. Kusken stannade framför entrén, hoppade ner och började fira upp dörrarna till garaget. Ett annat stäpptroll klev ut.

“Vi har gäster”, sade kusken.

Passageraren tittade på Adler som rättade till hatten. Trollet vände sig mot kusken.

“Gör dig av med honom.”

“Ska bli”, sade kusken och hakade loss en musköt från sidan av vagnen.

“Du skulle bara våga”, röt Holst. Med sin fulla styrka ryckte han loss vapnet från trollets hand och kastade iväg det. Han bände upp armarna bakom ryggen på trollet.

Den lilla varelsen sprattlade i Adlers järngrepp. Den andra såg uttråkad ut och gled förbi dem med en väska i släptåg.

“Sluta larva dig, vi har mycket att göra”, sade han och gick in i garaget.

“Argh, släpp mig”, protesterade stäpptrollet.

“Var det ni som stal svärdet! Holst bubblade av ilska.

“Vilket svärd”, frustade stäpptrollet.

“Gilrem Krills svärd”, röt Holst. “Var det ni!”

Det andra stäpptrollet kom ut igen och släppte ner väskan.

“Vad vet du om det?” frågade han. “Vad vet du om Gilrem Krills svärd?”

Stäpptrollet tittade på Holst med sina stora gula ögon och pannan rynkad. Holst släppte efter lite och hans fånge ormade sig loss. Visst var det samma troll. Två varelser kunde inte vara så lika.

Stäpptrollet borstade av kläderna och började leda in hästarna i stallet.

“Ni var i Gopnyk, eller hur! Jag såg dig!”, sade Holst och pekade på trollet.

De båda stäpptrollen tittade förvånat på varandra. “I Gopnyk?” frågade de i kör.

“Försök inte”, väste Holst. “Jag känner igen dig!”

“Vi vet inte vad du talar om.”

“Men ni vet vem Gilrem Krill är?”

“Ja, det vet vi.”

“Och Arteil Krill?”

“Nej, vem är det? Är du i lag med Briskit!”

“Briskit? Aldrig hört talas om. Hmm...” Holst strök sitt skägg igen. “Här ligger en hund begraven. Jag tror vi behöver tala med varandra.”

“Visst”, svarade stäpptrollet avvaktande. “Men inte nu. Vi har saker att ordna. Det finns ett café vid Viskande gudarnas gata. Bredvid lilla teaterhuset. Vi kan ses där vid midnatt.

“Gott”, svarade Holst. “Vi syns där.”

Adler Holst drack sitt kaffe, ensam på caféet med utsikt över Stortorget. Klockan hade passerat midnatt och stäpptrollen sågs inte till. Just snyggt, tänkte han, hällde ut kaffe på

assietten och sörplade i sig. Om han fick syn på dem igen skulle han minsann visa vem som bestämde. Vänta bara.

Dörrklockan plingade till. En ung pojke kom in, lingult hår i pottfrisyr och tummade glasögon. Pojken smög sig allra längst bak i caféet och slog sig ner med en stor kopp te. Det var något bekant över honom tänkte Adler Holst och kisade men lät det bero. Det fanns viktigare saker att ta hand om nu. Först skulle han besöka garaget där trollen höll till. Han betalade för sig och gick ut.

Adler Holst såg aldrig vagnen som körde över honom. Hörde inte klappret av hovar förrän det var för sent. Stäpptrollet såg sig bara om en enda gång. Konstaterade nöjt att Adler Holst inte längre skulle vara något problem för dem och sporrade hästarna mot hamnkvarteren.